

Sinä kävelit pois katsomatta taakse. Minä jäin seisomaan paikalleni, typeryneenä siitä, että mitä oli oikein tapahtumassa. Kohtaamisemme oli ollut arkipäiväinen, ja oikeastaan samanlainen kuin kymmenet edelliset. Keskustelimme niitä näitä, kuitenkin sanomatta oikein mitään. Välillemme kasvanut kuilu raastoi sisintäni, ja jokainen tyhjä ja mitäänsanomaton henkäys tuntui puukoniskuina vatsassani. Olin antanut sinulle kaikkeni, ja olin ollut tunkenasi kaikkina huonoina hetkinäsi. Me olimme iloinneet yhdessä, me olimme itkeneet yhdessä. Jossain vaiheessa välimme olivat niin läheiset, että ajattelin ettei mikään voisi tulla väliimme. Annoin sinun loistaa. Olin kuin ruohikko, johon sinun puun juuret kaivautuivat, jotta sinä saisit loistaa jyrkevämpänä kuin koskaan. Silti en riittänyt. Sinä olit löytänyt kuun jota kohti kurottelit. Kuun, joka katsoi korkealta taivaalta, ja halusit lähteä lentoon sitä kohti. Halusit katkaista juuresi ja yhteytesi kaikkeen siihen, mistä olit kasvanut ja mistä olit muodostunut. Halusit pukea sammaleen ja jäkälän peittämän runkosi kirkkaaseen viittaaan, jotta kuu erehtyisi luulemaan sinua kaltaisekseen. En ymmärtänyt, miksi halusit tavoitella jotain sellaista himmentää lehtiesi havina. En ymmärtänyt, miksi halusit katkaista korkeimmat ja näyttävimmät oksasi, ja hioa niiden tyngät, ihan kuin niitä ei olisi koskaan ollutkaan. Olen vain ruohikko, joka ei voi muuttua. Minulla ei voi peittää viitalla, eikä muutu kimaltavaksi. En voi myöskään lentää perässäsi kohti taivasta. Toisaalta en edes haluaisikaan, sillä tuo kimaltava olento ei ole se minkä minä tunnen. Mene siis ja lennä kuutamoon. Mene ja tee itsestäsi niin kimaltava kuin voit. Kuu on kylmä, mutta se varastaa aina valonsa auringolta, joten varo ettet polta juuriasi sen voimasta kokonaan. Minä en voi hypätä perääsi, joten minulle ei jää muuta vaihtoehtoa, kuin paikata juuriesi jättämät aukot, ja kasvattaa uutta ruohoa niiden päälle. Oloni tuntuu ontolta ilman painoasi minun hartioillani, mutta toisaalta nyt saan vesisateen kaikki pisarat kokonaan itselleni. Sinä lensit pois, ja samalla kun minut valloittaa ikävä, tunnen oloni kuitenkin myös kevyemmäksi. Jää hyvästi ja loista kirkkaampana kuin koskaan. Anna kuitenkin samalla myös minun olla ja toipua, anna minun kasvaa ja löytää omat polkuni. En tiedä aistitko sinä tätä muutosta, nyt kun lähdit kävelemään pois luotani. En tiedä tunnetko sinä mitään muutosta ilmassa. Et katsonut enää taaksesi, enkä olisi halunnutkaan että näet ilmeen kasvoillani. Tässä päivässä ei ollut mitään erikoista, ja silti tiedän että ihminen jonka tunsin ja jota kunnioitin, on poissa. Seison kadulla hetken katsomassa jälkeesi, ja lähden kävelemään kadun kulmasta eri suuntaan kuin sinä, tietäen että tiemme eivät enää koskaan kohtaa samalla tavalla kuin ennen.